

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Faisala Husseiného v právní věci žalobce: **D. S. H.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 9. 2025, č. j. 17 A 50/2025-29, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**

Odůvodnění:

[1] Žalobce (stěžovatel) podal kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Plzni označenému v záhlaví. Krajský soud jím zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2025, č. j. OAM-786/BA-BA01-BA03-PŘZ-2025, kterým žalovaný rozhodl tak, že stěžovatel je nadále zajištěn podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Kasační stížnost stěžovatele nemá s ohledem na § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladný účinek *ex lege*.

[3] Stěžovatel v kasační stížnosti navrhl přiznání odkladného účinku. Uvádí, že následky nepřiznání odkladného účinku by pro něj znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Přiznání odkladného účinku není ani v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Stěžovatel má za to, že újma, která by mohla (přiznáním odkladného účinku) vzniknout jiným osobám, by byla rozhodně menší než újma jemu hrozící (v případě nevyhovění tomuto návrhu); jiným osobám žádná újma nehrozí. Pokud stěžovatel dodržuje všechna pravidla, nikomu neškodí, nemůže ohrozit veřejný zájem. I kdyby snad byla spatřována nějaká kolize práva stěžovatele na soudní a jinou právní ochranu s veřejným zájmem, je nutné provést test proporcionality.

[4] Žalovaný má za to, že rozhodnutí o zajištění samo o sobě neznamená pro stěžovatele nenahraditelnou újmu a nejsou tak splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku.

[5] Podle § 107 soudního řádu správního (sále jen „s. ř. s.“), *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně.*

[6] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[7] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti prolamuje před rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu. Odkladný účinek má proto charakter institutu výjimečného. Pojímání odkladného účinku jako výjimky z pravidla tedy znamená, že újma, která má hrozit žadateli o jeho přiznání, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, tj. taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě byly účinky napadeného rozhodnutí krajského soudu výjimečně sistovány (viz usnesení tohoto soudu ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Afs 73/2014-56, odst. 5, či usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS).

[8] Od účastníka, který navrhuje přiznání odkladného účinku, se tak především očekává **dostatečně konkrétní a individualizované tvrzení** o tom, že mu v důsledku napadeného rozhodnutí vznikne nepoměrně větší újma než jiným osobám, **vysvětlení, v čem tato újma spočívá**, a uvedení jejího rozsahu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí nasvědčovat tomu, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem do jeho právní sféry. Kromě výše uvedeného stěžovatele tíží též důkazní břemeno k tvrzením uplatněným v návrhu. Unesení tohoto břemene po stěžovateli vyžaduje, aby tvrzení, kterými odůvodňuje návrh na přiznání odkladného účinku, také řádně doložil (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 218/2015-50, bod 5).

[9] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v nynější věci nejsou splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť stěžovatel **neunesl již břemeno tvrzení** ohledně skutečností odůvodňujících kladné rozhodnutí o jeho návrhu. Omezil se totiž pouze na obecná konstatování, a parafrázování znění zákona. Žádnou újmu, která by mu měla hrozit, však ani náznakem nekonkretizoval. Jako dostatečně konkrétní a individualizované tvrzení o hrozící újmě nelze akceptovat paušální tvrzení, že mu hrozí větší újma než jiným osobám a v případě, že by byl shledán kolidující veřejný zájem, je nutno provést test proporcionality. Odůvodnil-li stěžovatel svůj návrh pouze obecnými tvrzeními a nekonkretizoval-li hrozící újmu, není úkolem kasačního soudu, aby tyto důvody sám za stěžovatele vyhledával (viz usnesení tohoto soudu ze dne 2. 9. 2013, č. j. 5 As 61/2013-38).

pokračování

[10] V nynější věci se tedy stěžovatel ve svém návrhu omezil pouze na parafrázování zákonné úpravy odkladného účinku, aniž by svá tvrzení vztáhl na svůj případ a vysvětlil, proč a jaké konkrétní důvody jsou u něj dány pro přiznání odkladného účinku. Ve stěžovatelově návrhu tak absentuje jakékoli dostatečně konkrétní a individualizované tvrzení, jímž by unesl břemeno tvrzení, které ho ve vztahu k jeho návrhu tíží.

[11] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal. Nepředjímá tím však rozhodnutí o věci samé (viz usnesení tohoto soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. prosince 2025

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu